

Vašek a barevné sklíčko

Byl jeden kluk. A byl to docela obyčejný čtvrťák. Jmenoval se Vašek. Bydlel v domě na kraji města. Jednou ráno se Vašek probudil, připravil si věci, nasnídal se a šel do školy. Vyšel z domu. Najednou vidí na chodníku ležet barevné sklíčko. Zvedl je a mohl se s ním najednou přemístit kam chtěl. On se chtěl přenést do vesmíru. Prohlížel si to tam a vidí, že ve sklíčku byla pravda. Potkal ho tam ufon a ptal se ho, co tam dělá. Vašek povídá, že ho tam přeneslo barevné sklíčko a že je to normální školák ze čtvrté B. On se ho ptal, jestli má pořád to sklíčko. Vašek říká, že zmizelo jako kouř a že neví, kde je planeta Země. Takže se nemůže vrátit domů. Ufon říká, že je blízko planety Jupiter. Najednou vidí u sebe v kapse to sklíčko a ukázal ho ufonovi, ale tentokrát si mohl přát, co chtěl, až na přemísťování. Přál si vlastní raketu. Šel do ní, sedl si a chtěl odletět. Říkal ufonovi, aby šel s ním a když chtěli odletět, tak viděli, že nemají palivo a elektřinu. Ptal se uфона, kde by to palivo a elektřinu získal. Ufon řekl, že ve hvězdné benzínce. Kouknul se za raketu a vidí tam budovu s nápisem HVĚZDNÁ BENZINKA. V ní prodávali zmrzlinu a deštníky. Když byli na odchodu, jednomu pánovi utekla liška a kousla Vaška do nohy. Za budovou stál obrovský kolotoč, ale Vašek nevěděl, co je to za kolotoč. V raketě našel obvaz, tak si tu nohu svázal a šel si lehnout do postele. Byla mu zima, tak se přikryl peřinou. Druhý den ráno se probudil a nohu měl v pořádku a byl doma. Viděl zase to sklíčko a na něm bylo, že ho to přemístilo samo, protože si v nouzi umí sám pomoci.

Michal Musil, 4.B

Vašek a barevné sklíčko

Byl jeden kluk. A byl to docela obyčejný čtvrťák. Jmenoval se Vašek. Bydlel v domě na kraji města. Jednou ráno se Vašek probudil, připravil si věci, nasnídal se a šel do školy. Vyšel z domu. Najednou vidí na chodníku ležet barevné sklíčko. Zvedl je a řekl si: „To je ale krásné sklíčko.“ „Vašku, Vašku!“ „Kdo to tu mluví?“, řekl si. „To jsem já, tvé sklíčko.“ „Jak to, že mluvíš?“ „Protože jsem kouzelné sklíčko. Splním ti tři přání.“ „Vážně?“ „Ano, vážně.“ „Já bych si přál krásné štěňátko.“ Frnk...a už bylo tam. „Jé, ty jsi ale krásné. Jak ti budu říkat? Už to mám. Alík.“ „Haf, haf, haf.“ „Zajímalo by mě, co říká.“ „Vašku, máš ještě dvě přání. Co by sis přál?“ „Já nevím, je to tak těžké. Přál bych si domeček.“ „A kde?“ „Medvědí 36. Ale teď musím do školy, přijdu pozdě.“ Přišel do školy a paní učitelka se ho ptá: „Vašku, jak to, že jdeš pozdě?“ „Našel jsem krásné sklíčko.“ „Můžeš mi ho ukázat?“ „Ano.“ „To je ale krásné sklíčko. To bych se tam taky zastavila.“ „Tak si běž sednout a rychle se nachystej.“ „Ano, paní učitelko.“ Bylo po škole a Vašek vytáhl sklíčko. „A jeje, já jsem ho ztratil.“ A vidí, jak si s ním hrají puberťáci. A říká: „Vraťte mi to sklíčko!“ A byl tam jeden velký dobrák. „Vraťte mu to sklíčko!“ Puberťáci se lekli a utekli. „Tady máš svoje sklíčko.“ „Děkuji vám, pane.“ „Zbývá ti jedno přání.“ „Myslím, že mi už bude dobře.“

Martin Slaný, 4.B

Vašek a barevné sklíčko

Byl jeden kluk. A byl to docela obyčejný čtvrťák. Jmenoval se Vašek. Bydlel v domě na kraji města. Jednou ráno se Vašek probudil, připravil si věci, nasnídal se a šel do školy. Vyšel z domu. Najednou vidí na chodníku ležet barevné sklíčko. Zvedl je a co se stalo – napětím se málem počůral, protože se mu toto krásné sklíčko zdálo magické. Zvedl jej, podíval se na sluníčko skrz sklíčko a ...bum, prásk! Zaslechli lidé, kteří procházejí ulicemi. Barevné sklíčko se rozbilo na tisíc malých kousků a Vašek zmizel do čokoládového světa – těm, co to nedošlo – byl to svět celý z čokolády. „Kde to jsem?“ pomyslel si Vašek. „Mamí, mamí!“ , volal o pomoc a skoro se rozplakal. Pak ale uviděl čokoládu Milku a křičel: „Tohle je můj nový domov!“ Zatímco Vašek jedl a jedl, maminka s tátou se strachovali. „Kde ten náš hošánek je? Co se mu mohlo stát? Přece se nemohl vypařit do úplně jiného světa? No ta dnešní mládež, všude samí hulváti!“ , říká táta. „Určitě někde kouří! Nebo hraje videohry!“ „Nestraš!“ , říká máma. Zatím co se dohadují, Vašek vypadá jako dělová koule! Přibral 40 kilo! „To mám z té čokolády! Jdi ode mne, ty hnusná Milko! Já to tak nemyslel! Omlouvám se čokoládko!“ A snědl ji. Což znamená další kilo navíc! Maminka zatím volá policii a táta opět nadává. „No, určitě ho někdo vzal! Doufám, že ho aspoň kopl, když jsem mu ty lekce karate platil!“ „Vašíčku boubelíčku, kde se touláš?“ nařiká máma. Ale teď zpět k Vaškovi. „Co když dostanu cukrovku?“ říká a najednou slyší hlas: „Vašku, musíš vstávat, jdeš do školy! „Rád bych, jenže nevím jak“ . „Stačí se vzbudit!“ Vašek se vzbudí a spustí: „Mamí!!!“ „Vašku, co ti je? Vždyť jsme se viděli včera u večere.“ „Vážně?“ ptá se Vašek. „Mami, jsem hubený?“ „Jako vždy.“ „To byl ale zvláštní sen!“

Julie Kotková, 4.B